

REBECCA MICHÉLE

Tajemství
lady Antonie

ZAKÁZANÁ VÁŠEŇ
NA DVOŘE TUDOROVců

KIOJKAN

edice
KLOKAN

Copyright © Bedey & Thoms Media, Dryas Verlag, 2013

All rights reserved.

Translation © Jesika Schaft, 2024

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu KÖNIGIN FÜR NEUN TAGE

vydaného v roce 2013 nakladatelstvím Dryas

přeložila Jesika Schaft

Redakční úprava Jaroslava Poberová

Grafická úprava obálky Filip Šmalec

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2024

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-352-9

I

Hrad Fenton, Dorset, 5. srpna 1532

O bličeji zpocený, prosté lněné šaty nalepené na těle – podsaditá žena se udýchaně pokoušela tomu mladému chlapci stačit. Marná snaha. Ve chvíli, kdy se před Kate Trevorovou objevily šedé zdi hradu, zmizel jí mladík z dohledu. Na chvíli se zastavila, promnula si oči, ve kterých ji páčil pot a s obavou vzhledla k obloze. Bylo to nejteplejší léto, jaké pamatovala. Už tak dlouho čekali na déšť, pole byla vysušená sluncem a tísnivé dusno dělalo z jakékoli venkovní činnosti námahu k nevydržení. Teď se však nebe zatáhlo černými bouřkovými mraky. Na obzoru si Kate Trevorová všimla nažloutlého mračna, hrozícího krupobitím.

Ve stejném okamžiku přišly blesk i hrom. Korpulentní žena s unaveným oddychováním pospíchala pod ochranu hradu. Padací most vedl k zavřené bráně. Kate na ni co nejsilněji zabušila. V masivní dřevěné konstrukci se otevřelo úzké okénko, odkud si ji nevrle prohlížel nemytý chlap s rozježeným vousem.

„Co chtěla?“

Závan dechu velmi obohaceného alkoholem přiměl Kate Trevorovou uskočit. Zalapala po dechu. Kolem ní se blýskalo a hřmělo.

„Váš pán pro mě poslal. Jsem porodní bába,“ snažila se překřičet bouřku.

Černé obočí toho chlapa se zachmuřilo nad nosem zvící skoby.

„Zdejší porodní bábu já znám. Vona ale Mary Trevorová nejní.“

„Já jsem Kate, její sestra. A stejně jako ona jsem porodní bába...“

Buch! Otvor se zabouchl. Kate jen taktak zachytila slova: „Počkala tady!“ Pěstmi bila do dřeva a křičela: „Pusťte mě přece dovnitř, prosím!“ Za dveřmi se už nic nepohnulo.

V té chvíli přišly kroupy. Na záda a paže jí začaly padat kusy ledu velké jako holubí vejce. Tiskla se co nejbližší k vnější hradní zdi, aby se před tím nevlídným počasím aspoň trochu chránila. Pověřivá Kate Trevorová nebyla. V bouřce nespátkovala víc než přírodní úkaz, teď se však nemohla ubránit dojmu, že nebesa snad otevřela všechny stavy a ten vodní přívál jí chce kamsi odplavit.

„Do čeho jsem se to pustila?“ mumlala si pro sebe a planě zatoužila být zpátky v prosté chaloupce s pevnou střechou. „To má člověk z toho, když dává svůj život ve prospěch jiných žen!“

Trvalo snad celou věčnost – jí to tedy tak připadalo – než se malá brána otevřela. Kate se musela sehnout a doslova se dovnitř protlačit. Konečně stanula v suchém prostoru za branou. Bouřkou všechno potemnělo, tady teď vládla naprostá tma. Kate zamrkala v pokusu se v té černotě trochu rozkoukat. Vtom zaslechla hluboký ženský hlas: „Poslala jsem pacholka, aby ze vsi přivedl porodní bábu. Kdo jsi ty a co chceš?“ Před Kate se ze tmy vyloupila středně vysoká, hubená žena, ruce v bok. Tvářila se dost podezřívavě.

Kate se otřásla. Zčásti chladem, jak se jí na tělo lepily vlhké šaty, zčásti kvůli studenému hlasu té ženy.

„Mé jméno je Kate Trevorová. Jsem sestra místní porodní báby Mary Trevorové. Mou sestru včera volali na nějaký vzdálený dvůr, dosud se nevrátila. Takže váš posel našel jenom mě.“

„Jak to, že jsem tě nikdy předtím neviděla?“ Žena se nadále tvářila skepticky. Byla středního věku a podle oděvu patřila k výše postavenému služebnictvu. „Mary Trevorová je obeznámená s kromobyčejným případem naší lady. Stála při ní už při předchozích porodech.“

Kate si poněkud oddechla. Dobře, že se nejedná o prvorodičku, tím by se všechno mohlo velmi protáhnout. Už teď se jí stýskalo po známých čtyřech stěnách a poháru teplého piva.

„Pocházím ze vsi nedaleko Launcestonu, kterou minulý týden zpustošil oheň. Proto jsem se vydala na cestu ke své sestře – nemám totiž nikoho jiného, na koho bych se mohla obrátit. Můžete mi věřit, mám stejné znalosti jako moje sestra Mary. Obě jsme se učily od naší matky, která byla taky porodní bábou. V naší vesnici jsem pomohla přivést na svět tucty dětí.“

Žena se prudce otočila a posunkem ruky nařídila Kate, aby ji následovala. „Pak se s tebou budeme muset smířit. Tvoje sestra tě o rozpoložení lady Margaret poučila?“

Kate se té ženě snažila co nejrychlejšími kroky stačit. Prošly vydlážděným prostranstvím, uzavřeným ze čtyř stran několikapatrovými hrázděnými budovami. Jakmile opět vyšly ven, okamžitě je znovu promočil déšť. Kroupy naštěstí mezitím ustaly. Kate se rozhodla nezmiňovat, že předem neslyšela vůbec nic o lady Margaret Fentonové, ba dokonce ani o hradu jménem Fenton. Ke své sestře Mary dorazila teprve včera. Moc času si spolu promluvit sestry neměly, protože brzy nato Mary volali k porodu. To už došli do velké dvorany hradu. Podle obložení z tmavého dřeva, zdobeného umnou řezbářskou prací, i podle velikého krbu,

obehnaného velkými, světlými dlaždicemi, bylo poznat, že jde o vznešenou usedlost. Prostory osvětlovaly tucty svíček, protože se v důsledku bouřky venku setmělo jako v noci.

Ve spěchu přes dvoranu řekla ta žena: „Lady je šest týdnů před termínem, to je katastrofa!“

Mířily na schody vedoucí do patra, vtom se na ně z postranních dveří vyřítil nějaký muž.

„To je konečně ta porodní bába?“ obořil se na ně nevrle. „Jak to, že to tak dlouho trvalo, Ellen?“

Žena, již oslovil, sebou tím burácivým hlasem trhla, jako by ji šlehl bičem. Z jejího předešlého nadřazeného chování najednou nic nezbylo. Teď totiž promluvila tichým, poníženým šepotem: „Odpusťte, pane, ale porodní bába, která při lady už několikrát stála, tu teď není. Obstarali jsme náhradu.“

Kate Trevorová se dotčeně zamračila. Co to jako má znamenat, že obstarali náhradu? Vždyť ona sem přišla zcela dobrovolně. Žádné obstarávání. Přišla, protože ji ten kluk tolik prosil o pomoc, s tím, že jeho paní leží v porodních bolestech. Už podruhé toho dne Kate zalitovala, že se na cestu ke hradu vydala. Ona přece s obyvateli Fentonu nemá co do činění! Další slova muže, zjevně lorda Fentona, pána hradu samého, jí znovu nahnala husí kůži, která však ani trochu nesouvisela s promočenými šaty:

„Postarej se, aby se mému synovi nic nestalo, jinak za to budeš pykat!“ Sklonil se k ní, měřil totiž dobrých šest stop a byl silný a svalnatý. Tmavé vlasy měl stejně jako pečlivě zastřížené vousy prorostlé nesččetnými šedými prameny. Ledově a bez sebemenšího náznaku citu se jeho pohled zabodl do jejích očí. „Kdybys musela volit mezi životem mého dítěte nebo mé ženy, pak si pamatuj: Já chci svého syna! Za každou cenu! Moje trpělivost je u konce. Jestliže se to tentokrát nepodaří, pak s vámi všemi udělám krátký proces! Rozumělas?“

Kate stísněně přikývla. Chlap se před ní výhrůžně tyčil a bránil jí pokračovat do horního patra. Ani na okamžik nezapochoybovala, že tenhle člověk vždycky dostane to, čeho se mu zamane. Jenže boží vůli nemůže ovlivnit ani on. Zjevně doufá v syna a dědice, osud jeho ženy mu ovšem je zcela lhostejný.

Kate několikrát nasucho polkla, snažila se zahnat ten knedlík, který cítila v krku. Konečně ustoupil, takže mohla následovat ženu jménem Ellen. Ta ji v prvním patře zavedla do velké místnosti. Kate udeřilo do nosu hutné dusno, smísené s pachem potu, krve a strachu. Ve velké posteli, ověšené rudými sametovými závěsy a obklopené ustaraně se tvářícími služebnými, se v křečích svíjela žena, kvůli které sem Kate přišla. Od toho okamžiku vnímala už jen svou práci porodní báby. Leží tu žena, která nutně potřebuje její pomoc. A Kate udělá všechno, co bude v jejích silách.

Sklonila se nad lady Margaret a rychlými, nacvičenými hmaty ji vyšetřila tak, aby ztrápené ženě nezpůsobila ještě další bolesti. Vtom sykla, avšak poznání, které jí ohmatání opuchlého břicha dalo, si raději nechala pro sebe. Lady Margaret byla malého vzrůstu, s drobnou postavou dvanáctiletého dítěte! Jenže teď měla křehké tělo nadměrně nafouklé a po nohou jí stékal slabý pramínek světle červené krve.

„Kolikátý porod to je?“ zeptala se Kate paní Ellen, zatímco si rozbalovala přinesené nástroje.

„Když budeme počítat jenom těhotenství, která mylady přestála až do konce, tak je to pátý porod. A pak k tomu přijde ještě několik potratů.“

Pět porodů! Toto jemné tělo mělo sotva sílu na to, dát život *jedinému* dítěti!

Kate si naolejovala pravou ruku a pomalu jí prohmatávala porodní cesty. Lady Margaret zasténala a oči se jí potáhly mléčným leskem.

„Zachraňte moje dítě,“ vydechla. Pak se pokusila posadit. V očích se jí zračil úděsný strach. Nečekanou silou stiskla Kate levé zápěstí. „Musí to být chlapec! Slyšíš? Jinak jsme všichni ztraceni!“

„Všechno je v pořádku, lady Fentonová,“ pokoušela se ji uklidnit Kate. V žádném případě jí teď nemohla říct, co právě zjistila při vyšetření. Kdyby se lady Margaret příliš rozčilovala, opravdu by to nemusela přežít. Teď bude pro blížící se porod potřebovat veškerou sílu a soustředění.

Kate si otřela ruce vlhkým ručníkem, pak z tašky vytáhla skleněnou nádobku a nakapala z ní lady Margaret několik kapiček na jazyk.

„Co to děláš?“ vyjela na ni Ellen. Ostatní ženy postávající kolem lůžka, se na ni ustrašeně dívaly.

„Musí si trochu odpočinout,“ odpověděla Kate pevným hlasem. „Jak dlouho už ty porodní bolesti trvají?“

„Už šest hodin. Nejdřív jsme mysleli, že to zase přejde, protože ještě nenadešel ten správný čas. Ale pak začala krvácet...“

Kate vědoucně přikývla. „Doneste horkou vodu a vlhké ručníky. Už to nebude dlouho trvat.“

Ellen rozdala potřebná nařízení a dvě mladší ženy odběhly. Další se naklonila ke Kate a zašeptala: „Pán nás dá vyhnat z domu, jestli paní tentokrát nepřivede na svět zdravého hochu.“

Kate vrtěla nevěřičně hlavou.

„Budeme rádi, jestli paní vůbec porodí živé dítě. Já už vašeho pána měla tu čest poznat. Zdá se, že je naprosto posedlý tím, aby měl syna.“

Kate se ohlédla po Ellen, jež pilně trhala lněné plátno na úzké pruhy.

„Lord Fenton není ani o mrtí lepší než král.“ Mladé ženě z očí sálal strach. Ztišila hlas, aby ji slyšela jen Kate. „Když lady znovu otěhotněla, řekl jí, že to je její poslední příležitost.“

Buď konečně porodí syna nebo ji už nikdy nechce vidět. Že prý je ještě dost mladý, aby si mohl vzít jinou ženu, která by mu dala zdravého dědice. No a od té doby má lady panickou hrůzu, že by jí pán mohl něco udělat. Jinou ženu už si našel...“

„Co si to tady špitáte?“ Ellenin hlas nevybíravě přerušil tiché vysvětlování. „Alice, odejdi. Stejně tady nemůžeš nijak pomoci.“

V průběhu příští hodiny Kate starostlivě pozorovala, jak se lady Margaret svíjí v bolestech. Věděla, že té ženě teď neztěžují život jen porodní bolesti jako takové, ale taky panická hrůza, že by její dítě – pokud vůbec bude životaschopné – mohlo být ženského pohlaví. Tento strach brzdil přirozený průběh porodu.

Venku konečně ustala bouřka a Ellen otevřela okno. Kate se zhluboka nadechla čerstvého vzduchu, příjemně chladně proudícího do místnosti. Slunce už zase bez slitování páliło z oblohy, přírodě bylo od letního horka dopřáno jen krátké oddechnutí.

Vtom lady Margaret zakřičela bolestí. Pokoušela se patami zabodnout do prostěradla, tělo se jí prohnulo nahoru. Kate s Ellen si vyměnily všeříkající pohled. Teď to doopravdy začne. Připraveno měly obě ženy už vše. Všechny ostatní, jež tu jen bezmocně postávaly, poslaly mezitím pryč.

Po hodině Kate držela v ruku krví potřísněný uzlíček. Byl drobný a křehký, ale žil. A byl to chlapec! Jeho malý hrudní koš se zvedal a klesal v nepravidelných intervalech, ale nejdůležitější v tu chvíli bylo, že dítě dýchá. Kate maličkého lehce plácla po zadečku, načež chlapeček zakňoural. K tomu, aby se rozkřičel na celé kolo, jeho droboučké plíce nestačily.

V té chvíli se rozletěly dveře a do místnosti vklopýtal lord Fenton. „Jak dlouho to ještě bude trvat?“

Kate bylo podle skelného pohledu jasné, že je opilý. Hrdě mu ukázala děťátko. „Máte syna!“

Thomas Fenton na novorozence vrhl jen zběžný pohled. Jediné, co ho na něm zajímalo, bylo pohlaví. „Bude žít déle než pár hodin?“ obořil se na Kate, jež pod dojmem jeho výhrůžného pohledu ustoupila ke zdi. Ellen jí dítě rychle odebrala.

„Je sice velmi malý, protože se narodil předčasně, ale jsem si jistá, že z něj jednoho dne vyroste velký a neohrožený bojovník a šlechtic,“ řekla hlasem jistějším, než jak se ve skutečnosti cítila. „Avšak vaší ženě se teď nedaří moc dobře, ztratila totiž...“

Panovačným gestem ruky ji Thomas Fenton zarazil. „Je mi úplně jedno, jak se daří mojí ženě. Mám syna.“ Z opasku si odvázal kožený váček a hodil ho Kate. Ta váček šikovně chytila oběma rukama. „Tady máš zapláceno. Zasloužila sis to. Jen ti říkám, chraň tě ruka Páně, kdyby tohle dítě zemřelo. To bych ti pak zaživa stáhl kůži z těla!“

Jeho postoj a pohled nenechaly Kate na pochybách, že ta slova myslí naprosto vážně. Nebylo neobvyklé, aby muž chtěl syna – za každou cenu. V tom šel navíc všem mužům ve své zemi nejlepším příkladem král Jindřich. Poté, co mu královna porodila jen jedinou přeživší dceru, Jindřich ji zapudil. Dokonce se zřekl církve v Římě, aby se mohl dát rozvést. To už tu čekala nová žena, která měla králi konečně porodit vytouženého následníka. Kate roztrpčeně zavrtěla hlavou. Co je to za svět, v němž ženy nemají žádná práva, svět, v němž se s nimi handluje jako by byly nějaké chovné kobyly, kde je prodávají muži, který nabídne nejvíc? Svět, v němž, když neplní svou „povinnost“, budou odvrženy a skončí kdesi v bahně? Ani Thomas Fenton si svou ženu před časem jistě nebral z lásky.

Rychle nahlédla do váčku. Byl plný zlatáků! V duchu před sebou spatřila malý, útulný domek někde na venkově.

Ona ani její sestra už nebyly nejmladší. Tohle zlato by jim oběma dopřálo pohodlné stáří.

Vzala si od Ellen dítě a zabalila je do předehrátého kusu látky. V tom okamžiku lady Margaret hlasitě zasténala.

„Nechte nás teď prosím zase o samotě, lorde,“ řekla zdvořile, ale důrazně. „Vaše choť to ještě nemá za sebou.“

Na to on jen znuděně mávl rukou. „Já vím, plodový koláč.“ Kate udivilo, že nějaký muž dokáže tento proces tak napřímo pojmenovat. „Já se hned vydám do Ohekamptonu pro kněze, aby se křest mohl konat už zítra ráno.“ V té chvíli se znovu výhrůžně zamračil a přistoupil k lůžku své ženy. Byla při vědomí a dívala se na něj očima plnýma strachu. „Ty víš, že neznám slitování. Kdybych se sem měl zítra vrátit a zjistit, že náš syn i tentokrát nepřežil své první hodiny, pak ty i tvoje ženské zítra opustíte tento dům!“ Bez jediného náznaku náklonnosti se otočil a těžkými kroky odkráčel ke dveřím, které se za ním s rámusem zabouchly.

Kate se zdrceně obrátila k Ellen, na níž bylo vidět, jak stísněně se cítí. „To nemyslí vážně, že ne?“

Ellen kývla a zničeně zvedla ruce v zoufalém gestu. „Lady už porodila tři syny, žádný z nich se však nedožil druhého dne. Pánova trpělivost je u konce. Co myslíš, bábo, bude tohle dítě žít?“

Kate pokrčila rameny, ale než mohla něco říct, ozval se křik lady Margaret.

„Co se děje?“ Ellen se starostlivě vrhla ke své paní.

„No, teď je na řadě to druhé.“

„Druhé dítě?“

Kate přikývla a připravila se na další kroky, aby mohla dalšímu človíčku pomoci na svět.

„Jsou to dvojčata. Proto ten předčasný porod. Břicho vaší paní je pro dvě děti příliš malé.“

Sotva Kate druhému miminku – tentokrát to bylo děvčátko – přestříhla pupeční šňůru, ozval se zděšený výkřik.

Ellen třesoucíma se rukama podávala Kate chlapce, jehož obličejík se barvil čím dál více do modra.

„Přestal dýchat!“

Kate okamžitě začala malý hrudníček masírovat. Do úst mu foukala vlastní dech, ale bylo to bezvýchodné. Bůh si duši kojence povolal k sobě, ještě než mu mohli dát jméno.

„Co je s tím hošíkem?“ ozval se z lůžka slabý hlas lady Margaret. „Jen mi neříkejte, že zase zemřel!“

Kate s Ellen se na sebe beze slova podívaly. Lady Margaret ten pohled stačil, aby pochopila, co se stalo. Zoufale převalovala hlavu sem a tam. Kate k ní přistoupila a položila jí do náruče druhé dítě. Holčička byla stejně drobná a maličká jako její prvorozený bratříček, dýchala však silně a hluboce. Pak našpulila pusinku a rozkřičela se přesně tak, jak mají novorozená miminka křičet.

Margaret se dívala na bezmocné stvoření, jako by pociťovala odpor. Vrásky z čela jí nevyhladilo ani to, když se jí malá ústa přísála k ňadru a dala se lačně do pití.

„Proč ty?“ vyhrkla zlostně. „Proč přežije takové zbytečné děvčátko, když můj syn musel zemřít?“

„Lady, nerouhejte se!“ snažila se ji uklidnit Ellen. „Je to vůle Boží...“ Vtom se zarazila a zamyšleně se kousala do spodního rtu. Pak se s významným úsměvem obrátila na Kate. „Ty jsi pánovi přece neřekla nic o tom, že lady očekává dvojčata...?“

Kate to překvapeně potvrdila. „Když tu byl, přišel teprve na svět ten chlapec. Já mu pak chtěla ke zdravotnímu stavu paní něco povědět, ale on mě nenechal.“

„To je dobře. Moc dobře!“ Ellen něžně pohladila děvčátko tmavé vlásky nad čelem. „Bábo, bude tohle dítě žít?“

„Víte, člověk nikdy neví, ale rozhodně je mnohem silnější a tím životaschopnější než její bratříček.“

Lady Margaret snad byla ustrašená, ale nebyla hloupá. Začínala tušit, co její služebná plánuje a její oči se rozjasnily

nadějí. Požádala Kate, aby jí miminko podržela, pak se pracně posadila. „Můj syn bude zítra pokřtěn. Přesně tak, jak si to můj muž přeje.“

„Myslíte, že se to podaří?“ zeptala se Ellen, která se svého troufalého nápadu mezitím lekla.

„Thomas v příštích dnech odcestuje do Francie. Král zase jednou plánuje polní tažení. Třeba se odtud můj muž už nevrátí. Proč bych tedy měla dávat všanc náš život i naši střechu nad hlavou? Tohle je příležitost. Je to šance, i když malá, a dává nám trochu času!“

Kate hovor obou žen sledovala v neskonalém údivu. V jejím náručí mezitím malá holčička spokojeně usnula, zatímco její bratříček ležel na zemi jako kus hadru, který někdo nepozorně odhodil stranou. Kate v tu chvíli pomyslela na váček zlaťáků. Kdyby se lord Fenton dozvěděl, že jeho syn zemřel, pravděpodobně by o ty peníze přišla. A možná nejen o ně. Ten člověk byl schopný všeho.

„Co uděláme s tím chlapcem?“ Její hlas zněl zastřenéň. Odvrátila pohled, aby se na mrtvé děťátko už nemusela dívat.

Ellen se zvedla. „O něj se postarám já.“ Přistoupila ke Kate tak blízko, až by se mezi jejich obličej nevěšla ani ruka. „Ty se teď odtud ztrať. Nejlepší bude, když se ty i tvoje sestra hned nazítří ráno odstěhujete do některého jiného hrabství, a když se už nikdy k Fentonu nepřiblížíte ani na pár mil. Rozuměla jsi?“

Kate přikývla. „Přesně to jsem chtěla udělat,“ odpověděla rozhodným hlasem a v příštích minutách opustila šedé zdi Fentonu, ani se neohlédla.

Nazítří ráno byl v hradní kapli pokřtěn kojeneček na jméno Anthony Francis Thomas Fenton. Pyšný otec odjel ještě téhož dne do Londýna a odtud bok po boku s královými muži do Doveru, aby se přeplavili do Francie.

II

Hrad Fenton, Dorset, 5. srpna

Anthony začal dávno před svými čtrnáctými narozeninami vnímat, že je jiný než ostatní. Navzdory tomu, že jeho život navenek probíhal normálně, se mu často zdálo, že na jeho domově i jeho obyvatelích je něco divného. On sám míval zvláštní a poněkud stísnující pocity, pro něž však nenacházel vysvětlení.

Probudil se a odhrnul baldachýn ke stranám postele. Na dřevěné podlaze se pomalu protahovaly první sluneční paprsky a slibovaly další pěkný letní den. Anthony chtěl zrovna vstát, vtom se otevřely dveře a vešla žena s nesčetnými vráskami ve tváři. V kostnatých rukou nesla podnos.

„Dobré ráno. Srdečné blahopřání k narozeninám!“ Mluvila příjemným, hlubokým hlasem a upřímně se usmívala.

Anthony se podíval na podnos a nadšeně zatleskal. Hned vzal do jedné ruky dřevěný hrnek s teplým mlékem a do druhé kus zlatožlutého koláče, který byl dosud vlažný. S potěšením se do něj zakousl a vzápětí už měl drobký v koutcích úst i na bradě.

Žena káravě zavrtěla hlavou. „Kdy už konečně vyrosteš?“ povzdychla si, ale Anthony se na ni potouchle usmál, odložil hrnek i talíř a láskyplně ji objal.

„Milá Ellen, kdybych dělal všechno bezchybně, neměla bys co dělat! Jen si to představ, kdybych už vůbec nepotřeboval, abys mi utírala pusku. Není to pro tebe děsivá představa?“

Ellen se podezřele lesklo v očích. Tohle dítě milovala jako vlastní, jakého jí jakožto staré panně nebylo dopřáno. I Anthony byl dojatější, než by dávala tušit jeho veselá slova. Chůva Ellen byla jediným člověkem v domě, s nímž měl blízký kontakt. Ellen tu pro něj vždycky byla, když potřeboval utěšit nebo ošetřit rány, když se zranil při nácvičku šermování. O nocích, kdy ho trápily zlé sny, sedávala u jeho postele. Vlastně pro něj Ellen byla tak trochu máma. Lady bývala často nemocná, odjakživa, co si Anthony pamatoval. Jen zřídka opouštěla svůj pokoj se zatemněnými okny, kde většinou trávila dlouhé hodiny vkleče u malého oltáře a modlila se. Ve svých čtrnácti letech teď Anthony svou matku převyšoval o dvě hlavy, i když jinak měl postavu velmi útlou.

Ellen musela uhodnout, na co myslí, protože řekla: „Tvoje matka se necítí dobře, ještě nevstala. Přeje si však, abys s ní dnes poobědval. Vždyť máš narozeniny.“

Anthony vzdychl. Počasí vypadalo nádherně, nejraději by celý den strávil na prostranství za zámek a cvičil techniku boje mečem.

V zimních měsících dostával Anthony hodiny od staršího pána, který ho vzdělával nejen ve čtení, psaní a v počtech, ale taky ve francouzštině a latině. Anthony byl pilný žák, knihy a vyučování miloval. Přesto měl léto mnohem raději. Od malička se o něj staral Lifton, zbrojmistr na hradě Fenton. A tak Anthony už ve čtyřech letech poprvé třímal v ruce dřevěný meč, v šesti už dokázal jezdit na velkém koni,

a když mu bylo deset let, začal to s ním mít Lifton těžké, když chtěl chlapcovým úderům bezpečně uhýbat. Anthony ovládal ocelovou čepel s překvapivou mrštností a jistotou. Od jara se začal učit boji se širokým mečem, který bylo třeba vést obouruč. Od té doby sice výrazně posílil v pažích, silně jako ramenatý Lifton však zdaleka nepůsobil.

„Ellen, jak dlouho to vlastně trvá, než muž dospěje?“ Tou náhlou otázkou Anthony svou chůvu natolik zaskočil, že se udiveně zarazila uprostřed naklepávání polštářů.

„Co tím myslíš?“ zeptala se nejistě.

Anthony si stoupl k zrcadlu, předklonil se, až se obličejem téměř dotýkal skla, a kriticky si sám sebe prohlížel. Měl na sobě krátkou noční košili, takže byly vidět dlouhé rovné nohy se svalnatými lýtky a štíhlými kotníky.

„Snad všichni muži na hradě mají vousy. Jenže mně nic neroste. Ani náznakem.“ Obrátil se k Ellen. „Místo toho mi roste něco, o čem nevím, proč...“ Najednou zrudnul, když pomyslel na to, že před necelým půl rokem objevil po ránu na prostěradle krev. K smrti vyděšený tenkrát hledal po celém těle poranění, ale kromě divného tlaku v břiše neobjevil nic. Nemocný se necítil.

Jeho staré chůvě Ellen ta krvavá stopa taky neušla. Tenkrát ho pevně objala. Tiše plakala a naříkala něco o tom, že je teď po všem, že se to teď všechno provalí.

Na Anthonyho otázku, co tím míní, však neodpověděla. Přesto se jí ho nějak podařilo uklidnit, že ta krev neznamená nic, s čím by si měl dělat starosti. Když však ony potíže, jak tomu Anthony začal říkat, přicházely měsíc co měsíc znovu, znepokojovalo ho to čím dál víc. Navíc mu na prsou začaly růst dvě zaobleniny, podobné těm, které tušil pod vrstvami oděvu u matky i u Ellen. Zbrojmistr Lifton při teplém počasí často odkládal svrchní oblečení a cvičil s nahou hrudí. Anthony pak závistivě pozoroval tu chlupatou, opále-

nou kůži, pod níž se rýsovalo tvrdé svalstvo. Když se díval do zrcadla na sebe, tak...

Vtom si uvědomil, že Ellen usedavě pláče, což ho vytrhlo ze zamyšlení. Spěchal chůvu obejmout. „Vždyť já vím, že jsem jiný než ostatní. A že se mnou něco není, jak by mělo být,“ řekl smutně. „To proto jezdí můj otec domů tak zřídka?“

Ellen na jeho otázku nereagovala. Obešla ho a rukou mu pročísla husté, hnědé vlasy. Pak místo odpovědi nařídila: „Posad se! Máš ty vlasy už zase moc dlouhé. Zkrátím ti je, abys vypádal, jak se patří.“

S ostrým nožem jí to šlo rychle, pramínky vlasů padaly na zem, až Anthonymu na hlavě zbyla čupřina tak krátká, že skrze ní téměř prosvítala kůže. Byl rád. Dlouhé vlasy se mu při šermu i jízdě na koni jen pletly, v srpnovém horku mu bylo kvůli nim ještě tepleji. Ellen už svou práci dokončovala a Anthony si prohlížel svůj obraz v zrcadle. Úzký obličej, vysoké čelo, pěkně tvarované tmavé obočí a oříškově hnědé oči. Protáhlý a rovný nos, plné, červené rty. Jeho brada ovšem postrádala výrazné tvarování. Anthony doufal, že mu už konečně začnou růst vousy, vždyť už přece dospěl k práhu mužnosti. Podobal se spíše své matce než lordu Thomasovi, jehož tvář znal vlastně jen z podobizny, visící v síni nad krbem. Když se pokoušel svého otce vybavit, vytanuly mu na mysli vlastně jen ty šedé, bodavé oči. Od poslední návštěvy lorda Thomase na Fentonu, tyčícího se na kraji mokřin zvaných Dartmoor, už totiž uplynuly čtyři roky. Patřil totiž k úzkému kruhu důvěrníků kolem krále Jindřicha VIII., jeho neustálá přítomnost u dvora byla nezbytná. Anthony sice věděl, že jeho otci patří ještě nějaký dům ve městě Westminster, nikdy tam však nebyl. Dosud vskutku ani jednou neopustil hrad Fenton a jeho bezprostřední okolí. Areál hradu byl natolik rozlehlý, že to ani nebylo nutné. Hlavní budovy stály kolem vydlážděné dvorany, cimbuřím

opevněná hradní zeď se pak táhla téměř celou míli na jih, kde obklopovala další dvůr. Tady se pořádala utkání, konaly se hodiny jezdeckví a další cvičení. Někdy se Anthony směl vydat na koni i dál, nikdy však nebyl sám. Po jeho boku byl vždy Lifton a nespustil ho z očí ani na okamžik. Většinou se projížděli podél Dartmooru, kde se temně zvedaly šedé, holé a kamenité kopce. Anthony nikdy nebyl ani v nejbližší vsi s názvem Moretonhamstead, ačkoli tamější kostelní věž i střechy chalup dobře znal z dálky. Vlastně se nikdy nesetkal s nikým, kdo nepatřil k osazenstvu hradu. Dokonce i tady bylo kromě matky a Ellen jen málo osob, s nimiž mohl promluvit. Těch několik sloužících, z nichž většina pracovala v kuchyni, Anthony téměř nevidal, stejně jako hluchoněmého sluhu, pracujícího v konírně, či dvě děvečky, které v domě uklízely. Služky přicházely do hradu za úsvitu a odcházely před setměním. V zimních měsících na hradě Fenton bydlel i učitel, s ním se však Anthony vídal výhradně při vyučování. Když sem jednou za pár let zavítal jeho otec, pobyl vždy jen několik dní. To se pak jídlo podávalo ve velké síni, nejkrásnější místnosti hradu. Stěny tu byly obložené tmavým ořechovým dřevem, sloupy zdobily práce uměleckých řezbářů. Ochoz nad užší stranou, kde byl prostor pro hudebníky, však zůstal prázdný. Anthony si nevzpomínal, že by se na hradě Fenton kdy konala nějaká slavnost. Až ho zamrazilo, když pomyslel na otce. Dokud byl malý, lord Thomas si ho vůbec nevšímal. Nikdy ho přímo neoslovil, vždy se pouze své ženy a Ellen vyptával na jeho zdravotní stav. Choval se k synovi, jako by byl vzduch. Anthony ho současně obdivoval i se ho bál. Lord Thomas byl při své výšce a s hustým plnovousem velmi impozantní osobnost. Měl hluboký hlas, hovořil hlasitě, až to dunělo, a když chodil po místnosti, podlahová prkna se pod ním třásla. Právě tak jako jeho panovník král Jindřich si i lord Thomas často a rád dával ruce v bok a provokativně

vystřkoval dopředu dolní část těla s překrásně zdobeným *krytím*. Anthony velmi rychle postřehl, že se jeho matka otce bojí. Kdykoli ji oslovil, lady Margaret sebou trhla jako vyděšené ptáčátko a koktavě, tichounce odpověděla. Jakmile lord Thomas opět opustil dům, bylo patrné, jak se jí ulevilo.

Při poslední návštěvě před čtyřmi roky bral otec Anthonyho poprvé viditelně na vědomí, dokonce se i trochu zajímal o jeho prospívání.

„Ten chlapec je příliš hubený a slabý,“ rozkřikl se, načež lady Margaret propukla v pláč. „Copak nedostává dost jídla? Já chci, aby mému synovi nic nechybělo!“

Anthony lorda Thomase nicméně ohromil svými znalostmi i hbitým zacházením s mečem a dalšími zbraněmi. Na rozloučenou otec syna poplácal po rameni tak silně, že se na tom místě ještě po několika dnech skvěla pořádná modřina.

„Já sice nevím, proč nemáš urostlé tělo jako já, ale vidím, že to vynahrazuješ obratností. Kromě toho ještě porosteš. Kolik ti vlastně je?“

„Deset let, pane,“ pípl Anthony.

Lord Thomas zamyšleně potřásl hlavou a zabručel si do vousů cosi nesrozumitelného. Vzápětí nasedl na koně, zamířil k bráně a přešel přes padací most. S lady Margaret se nerozloučil. Anthony věděl, že matka shlíží na dvůr schovaná za závěsem ve svém pokoji, a že celá ztuhlá netrpělivě čeká, až lord Thomas konečně opustí hrad.

Pak už život na hradě Fenton zase ubíhal bez událostí. Ani dnešní den, jeho narozeniny, jistě nepřinese žádná zvláštní překvapení. Dávat si dárky nebylo zvykem. Navíc všechno, co potřebuje, má. Takové úvahy táhly Anthonymu hlavou, zatímco se oblékal. Netušil, jak moc se mýlí.